

Pedeapsa și cauzele ei

Sâmbătă, 18 noiembrie 2006

Vioara Băcuieți

În general, atunci când copiii lui Dumnezeu sunt urmăriți, atacați și persecutați, apare o pedeapsă care, de obicei, este drastică. Aici operează un principiu: Când poporul lui Dumnezeu este urmărit, atacat și persecutat, este lovit chiar El, în persoana Duhului Său Sfânt care locuiește cu acest popor.

Același Duh Sfânt menține, ajută și le dă suflare de viață și persecutorilor. Atunci când luptă împotriva copiilor Săi, aceștia de fapt Îl izgonesc și-L persecută pe El. În consecință, Duhul Sfânt se retrage, nerămânându-l alternativă. Și atunci se poate întâmpla orice. Lipsiți de har și de ajutor, persecutorii Duhului Sfânt pot fi atacați de urși, înghițiți de ape etc.

Există în Scriptură un exemplu destul de elocvent pe această temă. Balaam, care-L cunoștea pe Dumnezeu, nu era străin de principiul enunțat mai sus. Și, deși era atras mai mult de dumnezeul acestui pământ, totuși nu a avut curajul să izgonească Duhul Celui de care acum dorea să se despartă.

Așa că a proorocit împotriva dorinței inimii lui și în favoarea lui Israel. Știa că altfel nu va avea sorți de izbândă. Prin urmare, a încercat să-i ademenească pe copiii lui Dumnezeu să facă ceea ce el însuși nu îndrăznește, și anume să alunge prezența Duhului Sfânt care-i ocrotea. Și a reușit. Indiferent că este vorba de copiii Lui neascultători sau de dușmani, atunci când sunt lipsiți de prezența și de ajutorul Duhului Sfânt, urmările nu întârzie să se arate.

Mult timp am crezut că Balaam a fost obligat de Dumnezeu, de dragul copiilor Săi, să facă ceea ce nu dorește și să binecuvânteze atunci când el voia de fapt să blesteme. În realitate, este descrisă lupta lui Balaam cu Duhul Sfânt, întoarcerea sa nefericită din Sfânta Sfintelor în Sfânta. Binecuvântările rostite erau pornite dintr-o minte din ce în ce mai puțin captivă Duhului, dar nu Dumnezeu l-a constrâns să le rostească ci erau rezultatul propriei lui alegeri (dintr-o motivație egoistă, e drept). Episodul cu Îngerul Domnului și cu măgărița îl văd ca pe o avertizare și o mustrare a Duhului Sfânt, de care încă mai ține seama – din păcate, de frică. Aici este descrisă clar, treaptă cu treaptă, alunecarea spre abis a unei conștiințe care odată a fost în armonie cu Dumnezeu.

Mă întreb cu câtă durere a privit Tatăl spre finalul nefericit și cât de mult ar fi dorit să poată interveni pentru a salva acest suflet care a ales să se îndrepte spre neant? Cât de mult ar fi dorit să salveze sufletele israeliților și ale urmașilor lor de ieri și de azi! Câtă suferință îl costă această nesfârșită dragoste pe care ne-a dăruit-o prin libertatea acordată de a răspunde afirmativ sau negativ chemării Sale infinite!

Dacă reușim să vedem corect în fiecare episod sângeros al istoriei principiile implicate în marea controversă, dobândim o altă viziune despre pedeapsa lui Dumnezeu și despre folosirea forței sub cele două guvernări aflate în conflict.

„Misiunea lui Hristos nu este aceea de a-i constrânge pe oameni să-L primească. Numai Satana și oamenii stăpâniți de duhul lui caută să forțeze conștiința. Sub pretenția râvnei pentru dreptate, oamenii asociați cu îngerii răi aduc suferință asupra semenilor lor pentru a-i converti la ideile lor religioase; dar Hristos se arată totdeauna plin de îndurare, căutând să câștige inimile oamenilor prin descoperirea dragostei Sale...

„Nu poate exista dovadă mai clară că avem spiritul lui Satana decât dispoziția de a răni și distruge pe aceia care nu apreciază lucrarea noastră sau acționează contrar ideilor noastre” (DA 487).

Dacă ideea expusă în pasajul de mai sus este adevărată, rămâne să răspundem la întrebarea deranjantă dacă nu cumva Dumnezeu a ajuns să fie confundat cu Satana, iar noi nu știm.